

Ézs; 53:1-12.

A nagypéntek a legnagyobb ünnepünk, hiszen a bűnbocsánatnak, Isten önfeláldozó szeretetének az ünnepe. S e legnagyobb ünnep válaszol az élet legnagyobb kérdésére, a szenvedés kérdésére. Hogyan lehet, hogy Isten szerető, mindenható, és mégis van szenvedés? Nem könnyű kérdés. Jézus keresztyénél viszont meg lehet találni rá a választ. Ha érdekel, imáidban beszéljess sokat, az érted szenvedő Jézussal!

A nagypéntek a legnagyobb ünnepünk. De nem a legnépszerűbb. Látszik ez azon is, hogy azért karácsonykor nem ennyien vagyunk az istentiszteleten. És nem csupán arról van itt szó, hogy államosították, és nem volt munkaszüneti nap, és az emberek elszoktak tőle. Hanem pont fordítva. Azért tudták ezt elvenni, mert eleve nem volt annyira népszerű. Pont, ahogy az igében hallottuk. „*Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele*”. Így olvassuk ezt a nagypéntek főszereplőjével, Isten szenvedő szolgájával kapcsolatban. Karácsonykor a kisbaba Jézust sokan gügyögve szemlélik. A halált legyőző, feltámadt, diadalmas Urat húsvétkor sokan ünneplik. Viszont a szenvedő Messiást az emberek nem akarják látni. Amikor a Krisztus-filmet nézzük meg, a kegyetlen jeleneteknél, mikor Jézust ostorozzák, mikor kezét átütik szöggel, az ember készletét érez, hogy becsukja a szemét, eltakarja, elfordítsa az arcát. Az ember nem akarja látni bűnének következményét, a szenvedést. Ösztönösen jön ez. A szenvedéstől elfordulunk, s bizony a szenvedőtől is.

A bűn szépnek mutatja magát. Kívánatosnak, vonzósnak, sőt, még igazolhatósnak, mi több, nemesnek is. Sokszor a bűnnek szép, csábító a látványa. Ezért jelent kísértést. De ez csak a csomagolás. Aztán van olyan, amikor még a bűn elkövetése is édes és élvezetes. Még ez is előfordulhat. De aztán a következmény már mindig olyan, ami torz, csúnya, visszataszító. Látni se bírjuk. A szenvedéstől menekülünk, a szenvedő embertől pedig elfordulunk. Hajlamosak vagyunk magára hagyni a szenvedőt, mert nehéz vele lenni. Az emberek a gyászolókat is hajlamosak magukra hagyni. Mert mit mondjunk nekik. Feszengenek a közelükben. A kórházi ágyon nyögve szenvedőt se nagyon keresik az ismerősök. Még a családtagok is úgy vannak sokszor, hogy félve mennek, s megkönnyebbülnek, mikor távozhatnak. Mert nehéz a szenvedővel lenni. Könnyebb hátat fordítani neki, és elhíttetni magunkkal, hogy velünk ez nem történhet meg. Pedig megtörténhet. Mert a szenvedés a földi élet része. Ezt mutatja meg a nagypéntek. Ezért nem olyan népszerű ez az ünnep. Ráadásul a mai igében még azt is olvassuk, hogy az ÚR akarata ez (10.v.) Tehát nem egy baleset, nem egy üzemzavar az, hogy van szenvedés, hanem a szenvedésnek legalábbis egy része szükséges. Erről nem akartak tudni a zsidók. *Szenvedő Messiás?! Az meg mire jó? Nekünk ilyen messiás nem kell! Nekünk győzedelmes kell, aki bosszút áll, aki legyilkolja a rómaiakat, szolgává teszi a pogányokat, és gazdaggá és szabaddá tesz minket. Na, egy ilyen messiás, az már igen. Az már jöhet. De egy szenvedő? Na, arról hallani sem akarunk.* Voltak, akik olyannyira így gondolták ezt, hogy bármennyire is tisztelték a szent Iratokat, ezt a fejezetet (Ézs; 53) kitepték a Bibliából. Ez nem lehet ott. Mert nekik olyan Isten, akinek a világában elfér a szenvedés, nem kell. Ma is van sok ilyen ember. Úgy mondják, hogy nekik olyan Isten, aki mellett megtörténhetett ez vagy az a rossz dolog, nem kell, mintha legalábbis lenne Istenből választék. Mintha a piacon lennének, és a karalábéárusok közt válogatnának. Csakhogy Istenből egy van. Egy, akit vagy elfogadsz, és élsz áldásaiban örökké, vagy elutasítasz, és meghalsz.

És ennek az egy létező Istennek a világához hozzátartozik a szenvedés. És ezzel a szenvedéssel többé vagy kevésbé te is találkozni fogsz, akár elfogadod, akár elutasítod az Istent. S a baj nem az, hogy van a világban szükséges szenvedés, hanem az, hogy amikor az ember ez ellen lázad, akkor szabadítja magára a szükségtelen szenvedésnek azt az iszonyatos sokadalmát, aminek alpból semmi köze Isten eredeti tervéhez, sőt, amitől Isten a törvényeivel, Lelkének vezetésével mindig is megóvni igyekezett.

De hogy is értem most már a szükséges szenvedés fogalmát? Isten az Édenben, az örömök kertjében helyezte el az embert. Háborúk, éhínségek és pusztító járványok szenvedéséről szó sem lehetett ezen a helyen. De előfordulhatott e kertben is, hogy reggel fel kellett kelni. Napközben a földet kellett művelni. A munkában el lehetett fáradni. A szerszám feltörhette a kezét. Nem a haláltáborok szenvedése ez, csupán a gyermeké, akit reggel fél hétkor felébreszt az anyukája, aki már megcsinálta gyermekének a habos kakaót meg a reggelit. *De akkor is. Olyan álmos még az a szegény kicsi. Olyan jó lett volna inkább tizig aludni.* S a gyerek lehet, hogy durcás. Pedig hálás is lehetne, amiért vannak szerető szülei, akik iskolába járatják, és gondoskodnak róla. Viszont a teljesen felesleges szenvedést csak akkor zúdítja magára, ha elutasítja a reggeli kelést, az iskolát, a házi feladatot és szülei szeretetteljes irányítását, és elkerülve a koránkelés nehézségét, alszik tizig, elutasítva az iskolai fegyelem terhét az iskola mellé jár, és ellökve magától kedves szüleit, inkább utcagyerekekkel cimborál. S megjelenik a felesleges szenvedések sokasága, köztük esetleg az élethosszig tartó szegénység, ami miatt majd haragszik a gazdagokra, a szüleire és természetesen az Istenre. Elutasította a szükségszerű szenvedést, és megjelent a felesleges. S e felesleges szenvedés, mely a bűn következménye, elárasztotta az emberiséget. Annyira elárasztotta, hogy az ember ebbe egyszerűen belefullad. Ezt mondja el a maga szimbolikus nyelvén a Noé bárkája történet is. Ha nem történik valami, az ember belefullad a bűnök özönébe, és mindeközben teljesen értelmetlenül és kilátástalanul szenved.

De történik. Erről szól a felolvasott igénk, és erről szól a nagypéntek. Istennek van válasza a bűn miatt felszaporodott szenvedés kérdésre. Isten nem olyan, mint mi, akik gyáván lesütjük a szemünket, és menekülünk, mikor bűneink következményével, a szenvedéssel kell találkozunk. Isten Felkentje, szolgálja, Messiása, Jézus nem fut el a szenvedések elől. Ő nem hunyja le szemét, mikor szenvedni lát minket. Mert nekünk nem olyan Istenünk van, aki félne a szenvedéstől. Nem olyan, aki cserben hagyta minket a bajban. Ő mellénk áll életünk szenvedéseiben. Ő eljön hozzánk emberi testben. Mellénk áll, sőt, végül a helyünkre áll, amikor a legszörnyűbb szenvedés, a bűnök miatti büntetés következik.

És amikor Jézus helyettünk szenved, ha van bátorságunk odanézni, csodálatos dolgokat vehetünk észre. Mert az ő bűnhődéséből számunkra békesség fakad. A visszataszító, mély véres sebekből, számunkra gyógyulás. Jézus látható sebeiből a mi takargatott betegségeinkre gyógyulás. A kínzások közt felnő az alázat, az őt ért igazságtalanságból pedig számunkra kinő a megigazulás. Ez ám a csoda, a nagypéntek csodája. Isten a visszajára fordítja a szörnyűséget. Jézus szenvedéséből és kínhalálából számunkra élet fakad.

És Jézus szenvedése még ennél többet is mutat. Mi iszonyatosan félünk a szenvedéstől. Jézus is félt. S ez rendben van. De a Jézusban lévő szeretet irántunk és az Atya iránt legyőzte a félelmet, és vállalta Jézus, hogy átmenjen a szenvedés sötét éjszakáján. Már amikor elárulta Júdás, úgy olvassuk: Éjszaka volt. Aztán a Gecsemáné-kert magányának sötéteje következett. Amikor Jézus a kereszten szenvedett és meghalt, elsötétült a nap, mintegy három órára. S végül a sírbolt sötéteje szakadt rá Jézusra. Ez volt a szenvedés félelmetes, sötét útja, mely azonban nem ér véget. A kő elgördül a sírbolt szájától, és az út a világosság útjává változik. „*Ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait... lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz.*” – így prófétál Ézsaiás, és mi immár visszanezve tudjuk, hogy igaznak bizonyult, beteljesült próféciája. Jézus megszabadult a gyötrelmekből, örökké él, és gyönyörködik utódaiba.

Ezek az utódok mi vagyunk, keresztyén, Krisztust követő emberek. Mi, akiket Jézus példája tanít, s akik számára Jézus keresztyén erőforrás lett. Mert a szenvedés többé-kevésbé a mi életünkben is jelen van. De nekünk, keresztyéneknek óriási előnyünk, hogy mi szenvedéseink közepett bármikor feltekinthetünk a keresztre. S láthatjuk, érezhetjük, hogy Jézus, a mi Istenünk a szenvedésben is velünk van, sőt, a legnagyobb szenvedéstől megment minket. Ezért nekünk nem is kell minden fájdalomtól pánikba esnünk, és páni félelemmel elmenekülnünk. Hiszen van megváltó Istenünk, aki fogja a kezünk akkor is, mikor olyan sötét úton vezet át, hogy az orrunkig sem látunk. Nem látunk, de bízunk. Mert tudjuk, hogy a Jézussal vállalt szenvedésből ma is élet fakad. Nem látjuk, mikor a szenvedés félelme, fájdalom elvakít, de hisszük. Ezért tudunk a viszontagságok között túrók, a jövőt illetően pedig jó reménységben lévőek lenni. Olyanok, akik nem keserednek meg, ha valami nehézséget cipelniük kell, tudva, hogy Jézus is cipelte a keresztet. Olyanok, akik nem omlanak össze az emberek köpködésétől és rosszindulatától, mert tudják, hogy Jézus is ezt szenvedte el. Nekem ez mindig komoly erőforrás volt, amikor éppen ilyen helyzetekben voltam. Ma leginkább szerető emberek vesznek körül. De amikor Isten olyanok között vezetett, akik sötétben néztek rám, és ártani igyekeztek nekem, vigaszom volt sokszor abban, hogy amíg még meg nem feszítettek, addig hova panaszkodjak még. Hisz az én Urammal azt is megtették, de még abból is élet fakadt. Jézus keresztyén, ha komolyan vesszük, nagy-nagy erőt ad.

S még egy dolog. Ha Jézust követjük, akkor keresztyének erejét nem csak arra kapjuk, hogy a saját szenvedéseinket viseljük, nehézségeinket tűrjük, hanem arra is, hogy a szenvedőkhöz oda tudjunk fordulni. Ne meneküljünk a betegetől, gyászolóktól, szenvedőktől, hanem tudjunk odaülni melléjük, és bírjuk elviselni a fájdalmat. Tudjunk ott lenni velük, tudjuk így közel vinni hozzájuk a fájdalmat életre fordító, a rosszból is jót kihozni tudó Jézust. Tudjuk és tegyük ezt, mert ez is a mi szép, krisztusi küldetésünk. S ha felvállaljuk ennek nehézségét, akkor megtapasztaljuk azt, amit így fogalmazott meg az apostol: „*a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk*” (2Kor; 4:17). Ámen.

1. Keressétek meg a prófécia és a Jézus szenvedéstörténete közötti párhuzamokat! Vizsgáljátok meg, hogy hogyan teljesedett be félezer év elteltével a prófécia, amit Isten előre megüzent!
- a) Tapasztaltad-e, hogy nehéz a szenvedő ember közelében lenni, s zavarban voltál, mikor ilyen helyzetbe kerültél?
- b) Volt-e olyan, amikor te neked volt betegséged, gyászod vagy nehézséged, és érezted, hogy elfordulnak tőled az emberek?
- c) Volt-e olyan, amikor nehézségben voltál, és megérezted, hogy Jézus veled van, odafordul hozzád? Volt úgy, hogy emberek is eszközök voltak Jézusnak ebben az odafordulásában?
- d) Meg tudod különböztetni életedben a szükségszerű szenvedést attól, amit a bűnök szabadítanak rád?
- e) Tapasztaltál olyat, hogy Isten akár még a bűnök okozta szenvedésből is tud számodra jót kihozni a végén?

f) Számodra vigasz és erőforrás, ha a fájdalmak közt Jézus keresztjére gondolsz?